

για να καταγράψουν το θέαμα. Είναι σίγουρο ότι αύριο ο ευρωπαϊκός και ο αμερικάνικος τύπος θα μιλάνε για την επιτυχία της ελληνικής αστυνομίας και ο υπουργός με τον αρχηγό θα εισπράττουν επαίνους.

«Πάω στοίχημα ότι ο Σταθάκος ξενύχτησε να κοιτάζει φωτογραφίες του FBI, για να το οργανώσει» σχολιάζει ο Βλασόπουλος.

Είμαι τόσο απορροφημένος από το θέαμα, που ακούω το κινητό μου, μόλις στο πέμπτο χτύπημα.

«Μα δε μου λες, μπαμπά, τι στοιχεία έχετε γι' αυτόν τον κακομοίρη τον Νοτιοαφρικανό και τον παραπέμπετε στον ανακριτή;» με ρωτάει η αγανακτισμένη φωνή της Κατερίνας.

Ωραία, λέω μέσα μου, είχα την Αδριανή με τα απαξιωτικά σχόλια της για την αστυνομία, ήρθε τώρα και η κόρη μου να αμφισβητήσει τις μεδόδους μας.

«Δε μου λες, έχεις αναλάβει όλους τους τριτοκοσμικούς εργολαβία;» της λέω γελώντας.

«Ποια είμαι εγώ, για να τους αναλάβω; Ξέρεις ποιος είναι ο δικηγόρος του Νοτιοαφρικανού;»

«Ποιος;»

«Ο Λεωνίδης. Έχεις ακουστά για Λεωνίδα;»

«Ναι, τον έχω γνωρίσει και προσωπικά».

Ο Λεωνίδης είναι ο πάπας των ποινικολόγων της Ελλάδας. Εξηντάρης, με άψογο παρουσιαστικό, ντυμένος πάντα στην τρίχα, τον τρέμουν όλοι στην ακροαματική διαδικασία. Κάνει καυστικά σχόλια στους μάρτυρες, καρφώνει τους εισαγγελείς, τα χώνει στον πρόεδρο και κανείς δεν τολμάει να του πει

23.

Παρακολουθώ στην τηλεόραση, μαζί με τον Βλασόπουλο και τον Δερμιτζάκη, τη μεταφορά του Μπιλ Οκάμπα στην Ευελπίδων, για να παρουσιαστεί στον ανακριτή. Του έχουν φορέσει ένα αλεξίσφαιρο γιλέκο και ο Οκάμπα βαδίζει, εύσωμος και ευθυτενής, ανάμεσα στους δυο αστυνομικούς της Αντιτρομοκρατικής. Κρατάει ψηλά το κεφάλι και κοιτάζει σταθερά στην ευθεία περήφανα, σχεδόν προκλητικά. Η μόνη περίπτωση να είναι αυτός ο άνθρωπος τρομοκράτης, είναι να ήταν φύλαρχος και να τρομοκρατούσε τη φυλή του, όπως ο κάθε φύλαρχος. Γιατί ο Μπιλ Οκάμπα έχει βγάλει το περίβλημα του μπάτλερ και έχει φορέσει εκείνο του φυλάρχου, που του πάει πολύ περισσότερο.

Μεγαλύτερο ενδιαφέρον παρουσιάζουν, ωστόσο, οι αστυνομικοί που τον συνοδεύουν. Τα πρόσωπά τους είναι σκεπασμένα με κουκούλα και φοράνε επιχειρησιακή στολή. Δύο κρατάνε σφιχτά τον Μπιλ από τα μπράτσα και άλλοι τρεις οπλισμένοι βαδίζουν ως οπισθοφυλακή. Αν πήγαιναν τον Μπιν Λάντεν στον ανακριτή, δε θα είχαν πάρει περισσότερα μέτρα.

Έχουν καλέσει όλα τα κανάλια της τηλεόρασης,

κουβέντα. Μπράβο στον Ζησιμόπουλο τζούνιор. Το 'πε και το 'κανε. Διάλεξε τον καλύτερο.

«Μπαμπά, μου κάνεις μια χάρη;» ακούω πάλι τη φωνή της Κατερίνας, αλλά σε ήπιο τόνο αυτήν τη φορά.

«Τι χάρη;»

«Μπορείς να βρεις έναν τρόπο να πεις στη μαμά να μη μου ψωνίζει για το σπίτι; Αν της το πω εγώ, θα της κακοφανεί, την ξέρεις».

Βγαίνω στο διάδρομο με το κινητό μου, για να μην ακούσουν οι βοηθοί μου τη συνέχεια της κουβέντας. «Τι σου ψωνίζει, δηλαδή;»

«Λαχανικά από τη λαϊκή. Κρέατα από το χασάπη. Ρύζι, μακαρόνια και απορρυπαντικά από το σούπερ μάρκετ, και ό,τι άλλο βάλει ο νους σου. Γυρίζω το βράδυ στο σπίτι και βρίσκω την κουζίνα και το ψυγείο γεμάτα».

«Καλά, θα προσπαθήσω να της το φέρω μαλακά».

«Σ' ευχαριστώ. Μου κάνεις μεγάλη χάρη, γιατί φοβάμαι πως κάποια στιγμή ο Φάνης θα το πάρει προσωπικά και θα γίνει έξαλλος».

Κλείνουμε και επιστρέφω στο γραφείο μου. Η Αδριανή μού το έχει κρατήσει μυστικό ότι ψωνίζει και για την κόρη μας. Ακόμα και αν είχα σκοπό να θυμώσω, η απορία μου για το πώς καταφέρνει να ψωνίζει με τα ίδια λεφτά για δύο οικογένειες, θα εξουδετέρωνε το θυμό μου.

Δεν προλαβαίνω να εμβαθύνω στο θέμα, γιατί με παίρνει ο Γκίκας. «Σε μισή ώρα πρέπει να είμαστε στον υπουργό» μου λέει.

«Στον υπουργό; Γιατί; Αφού ο Οκάμπα παραπέμφθηκε».

«Έχουμε όμως τις τράπεζες. Κανόνισε συνάντηση με τους τραπεζίτες και ψάχνει για κυματοθραύστη».

Το κακό με τους κυματοθραύστες είναι ότι σε κάνουν μούσκεμα τα κύματα, από την άλλη όμως καταλαβαίνω ότι ο υπουργός είναι στριμωγμένος και ψάχνει για ενισχύσεις.

Όταν μπαίνουμε στο γραφείο του, τον βρίσκουμε μαζί με άλλους τέσσερις πενηνταπεντάρηδες, καλοντυμένους, καλοβαλμένους και καλοδιατηρημένους. Εκ των τεσσάρων γνωρίζω μόνο τον Σταυρίδη, τον διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας. Οι άλλοι είναι ο Μπερκόπουλος, ο Έλληνας υποδιευθυντής της First British Bank, ο Γαλακτερός, διοικητής της Ιονικής Τράπεζας Πίστεως, και ο Γάλλος Σερμπάν, του υποκαταστήματος μιας γαλλικής τράπεζας στην Αθήνα, που δε συγκράτησα το όνομά της. Οι πρώτοι δύο εκπροσωπούν την Ελληνική Ένωση Τραπεζών, ο Σταυρίδης ως πρόεδρος και ο Γαλακτερός ως αντιπρόεδρος, οι άλλοι δύο εκπροσωπούν προφανώς το ξένο τραπεζικό κεφάλαιο στην Ελλάδα.

Προς μεγάλη μου έκπληξη δε βλέπω μεταξύ των καλεσμένων τον αρχηγό, αλλά ο υπουργός δίνει αμέσως την εξήγηση.

«Ο κύριος Αρβανιτόπουλος, ο αρχηγός της αστυνομίας, δεν μπόρεσε δυστυχώς να παρευρεθεί γιατί είναι απασχολημένος με την παραπομπή του υπόπτου για τις δολοφονίες των δύο τραπεζιτών. Όπως βλέπετε, για σας δουλεύουμε» προσθέτει με χαμόγελο.

Αν περίμενε επαίνους ή ευχαριστίες, μάλλον απογοητεύθηκε, γιατί οι τέσσερις τραπεζικοί τον κοιτάζουν ανέκφραστοι. Τελικά ο Σταυριδής παίρνει το λόγο.

«Ασφαλώς και είμαστε πολύ ικανοποιημένοι που υπάρχει ένας ύποπτος για τους δύο φόνους, κύριε υπουργέ. Δυστυχώς όμως τώρα μας προστέθηκε και δεύτερος πονοκέφαλος. Αυτός ο παρανοϊκός που γέμιζε την Αθήνα με αφίσες και προτρέπει τους πολίτες να μην ξοφλάνε στις τράπεζες τα δάνεια και τις πιστωτικές κάρτες τους. Ξέρετε τι σημαίνει αυτό για μας;»

«Αν, έστω και ένα μέρος από τους πελάτες μας θελήσει να κάνει πράξη την προτροπή της αφίσας, θα αντιμετωπίσουμε τεράστιο πρόβλημα» συμπληρώνει ο Γαλακτερός.

«Το ξέρω και το κατανοώ» παραδέχεται ο υπουργός. «Στο μεταξύ όμως φροντίσαμε να καθαρίσουμε την πόλη από τις αφίσες».

«Μένουν όμως οι αγγελίες στις δύο εφημερίδες». «Γι' αυτές δυστυχώς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα».

Ως τώρα, η συζήτηση γίνεται μεταξύ των δύο τραπεζιτών και του υπουργού. Οι υπόλοιποι είμαστε κάτι σαν μάρτυρες, που στο τέλος θα συνοψίσουμε το πρακτικό.

«Πώς δεν μπορείτε;» διαμαρτύρεται ο Γαλακτερός. «Είναι δυνατό να δημοσιεύονται τέτοιες αγγελίες και να μην επεμβαίνει αυτεπαγγέλτως η δικαιοσύνη;»

«Η δικαιοσύνη δεν ασκεί λογοκρισία, κύριε Γαλακτερέ» του απαντάει ο υπουργός. «Επεμβαίνει εφόσον

παραβιάζεται ο νόμος, και εδώ προφανώς δε θεώρησε ότι παραβιάζεται ο νόμος. Η κυβέρνηση δεν μπορεί να υποδείξει στη δικαιοσύνη πώς θα κάνει τη δουλειά της. Άλλωστε, έχετε κι εσείς ένδικα μέσα στη διάθεσή σας. Μπορείτε να κάνετε αγωγή στις εφημερίδες».

«Για να βγάλουμε απόφαση μετά από πέντε χρόνια» σχολιάζει ειρωνικά ο Γαλακτερός.

«Μπορείτε να κάνετε αγωγή για ασφαλιστικά μέτρα. Αυτά εκδικάζονται πολύ πιο γρήγορα».

«Μπορούμε, κύριε υπουργέ» ομολογεί ο Σταυριδής. «Μπορούμε να κάνουμε και κάτι πολύ πιο απλό. Να κόψουμε τις διαφημίσεις από τις δύο εφημερίδες. Θα γίνουμε όμως στόχος των ΜΜΕ. Και ζούμε, δυστυχώς, σε μια χώρα όπου τα ΜΜΕ μετατρέπουν το κάθε γεγονός σε σκάνδαλο. Καταλαβαίνετε τι θα σήμαινε αυτό για μας;»

«Ζούμε, επίσης, σε μια χώρα, όπου αυτά που δε θέλει να κάνει ο πολίτης, τα απαιτεί από την πολιτεία» τον κοντράρει ο υπουργός.

«Πιστεύετε ότι οι δολοφονίες των δύο τραπεζιτών και η καμπάνια ενάντια στις τράπεζες συνδέονται μεταξύ τους;» ρωτάει τον υπουργό ο Μπερκόπουλος, που ως τώρα παρακολουθούσε σιωπηλός τη συζήτηση.

Ο υπουργός δεν απαντάει, αλλά γυρίζει και κοιτάζει τον Γκίκα. «Μόνο εμμέσως» απαντάει εκείνος. «Η πιο πιθανή υπόθεση είναι κάποιος να πήρε αφορμή από τις δολοφονίες και να έβαλε στόχο τις τράπεζες. Πάντως, τα στοιχεία που έχουμε ως τώρα δείχνουν προς διαφορετικούς δράστες».

«Κάποιος θέλει να εκδικηθεί τις τράπεζες» πετάγομαι εγώ.

Ο υπουργός και οι τέσσερις τραπεζικοί γυρίζουν και με κοιτάζουν ξαφνιασμένοι. Δεν ξέρω αν ξαφνιάστηκαν γιατί συνειδητοποίησαν ότι υπάρχω ή αν τους ξάφνιασε αυτό που τους είπα. Ο μόνος που δεν καταλαμβάνεται εξαπήνης είναι ο Γκίκας, γιατί ξέρε τη θεωρία μου.

«Γιατί να εκδικηθούν; Τι τους κάναμε;» απορεί ο Γάλλος τραπεζικός. Μιλάει τα ελληνικά με έντονη γαλλική προφορά και τονίζει όλες τις λέξεις στη λήγουςα.

«Κατά τη γνώμη μου, αυτό είναι έργο κάποιου πελάτη σας που έπαθε ζημιά από την τράπεζά του. Για παράδειγμα, κάποιος που δεν μπορούσε να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του και η τράπεζα προχώρησε σε κατάσχεση της περιουσίας του. Αυτός πήρε αφορμή τις δολοφονίες και θέλει τώρα να εκδικηθεί».

Με κοιτάνε όλοι χωρίς να αντιδρούν. «Έχετε δίκιο, κύριε Χαρίτο» μου λέει εν τέλει ο Σταυρίδης. «Αυτό είναι το πιθανότερο».

Εκείνη τη στιγμή βρίσκω αυτό που προσπαθούσα να θυμηθώ από χτες. «Θα μας βοηθούσε πολύ αν μας δίνατε μια κατάσταση με τις κατασχέσεις που έκαναν οι τράπεζες τα τελευταία πέντε χρόνια. Μας ενδιαφέρουν μόνο τα μεγάλα περιουσιακά στοιχεία, κυρίως τα ακίνητα. Δε χρειάζεται να μας δώσετε κατάσταση για τα αυτοκίνητα που κατασχέσατε επειδή οι αγοραστές δεν πλήρωναν τις δόσεις. Είναι τόσο πολλά, που χρειάζομαστε πάνω από χρόνο για να τα τσεκάρουμε».

«Θα μπορούσαμε να την πάρουμε και από τον Τειρεσία, αλλά θα χάσουμε χρόνο» συμπληρώνει ο Γκίκας.

«Θα την έχετε άγριο το πρωί» λέει ο Σταυρίδης. Η συνάντηση τελειώνει με όλους ευχαριστημένους και πρώτο τον υπουργό.

Γυρίζουμε στην Αλεξάνδρα με το αυτοκίνητο του Γκίκα, που έχει αναλάβει τη μεταφορά μου από και προς το υπουργείο. Μπροστά στο γραφείο μου βρίσκω το γνωστό λεφούσι δημοσιογράφων να μου έχει στήσει ενέδρα. Είμαι ωστόσο καλοδιάθετος, γιατί θυμήθηκα να ζητήσω τον κατάλογο κατασχέσεων, και τους αντιμετωπίζω με χαμόγελο.

«Πώς από δω, παιδιά; Σας περίμενα χτες».

«Δεν ήρθαμε γιατί είχε προτεραιότητα ο Οκάμπα» μου εξηγεί μια πενηντάρα, παλιά караβάνα, που συνήθως στέλνει τη βοηθό της.

«Όπως καταλαβαίνετε, οι φόνοι προηγούνται δικαιολογείται η κοντή με τα ροζ».

«Ειδικά, όταν πρόκειται για τρομοκρατική ενέργεια» παρεμβαίνει ο Σωτηρόπουλος, που ως συνήθως ακουμπάει στον τοίχο δίπλα στην πόρτα. Το ύφος του στάζει χολή και ειρωνεία.

Θεωρώ ότι ήρθε η ώρα να κόψω τους εισαγωγικούς χαριεντισμούς. «Λοιπόν, σας ακούω».

«Έχουμε κάποια στοιχεία, ή έστω ενδείξεις, για την ταυτότητα αυτού που γέμισε την Αθήνα με αφίσες κατά των τραπεζών;» με ρωτάει ένας νεαρός με μαύρο μακό μπλουζάκι, που πάνω του γράφει «love is life» και με σκουλαρίκι στο δεξί αφτί.

«Όχι, αυτή τη στιγμή δεν έχουμε κανένα στοιχείο. Ψάχνουμε».

«Πιστεύετε ότι ο “αντάρτης των τραπεζών” θα ξαναχτηπήσει;»

«Έτσι τον βαφτίσατε; “Αντάρτη των τραπεζών”; Όχι, αυτή τη στιγμή μόνο ο ίδιος ξέρει αν θα ξαναχτυπήσει».

«Τι συζητήθηκε στη σύσκεψη του υπουργού με τους διοικητές των τραπεζών;» με ρωτάει η έμπειρη πενηντάρα.

«Αρμόδιος να απαντήσει είναι μόνο ο υπουργός».

«Ναι, αλλά είσαστε κι εσείς στη σύσκεψη, όπως και ο κύριος Γκίκας».

«Ρωτήστε τον υπουργό».

Σ’ αυτό το σημείο ολοκληρώνεται και η συζήτηση. Σύμφωνα με την καθιερωμένη έξοδο, φεύγουν όλοι πλην του Σωτηρόπουλου, που μένει καρφωμένος στον τοίχο.

«Ωραίο θέαμα» μου λέει. «Ο Μπιλ Οκάμπα με αλεξίσφαιρο και χειροπέδες, περιστοιχισμένος από αστυνομικούς με καλυμμένα πρόσωπα και οπλισμένους ως τα δόντια. Περιπολικά, κλούβες, τηλεοπτικά συνεργεία... Τύφλα να ’χουν οι ταινίες του Χόλυγουντ».

«Μη μου κάνεις περιγραφή. Την είδα στην τηλεόραση».

«Ξέρεις βέβαια ότι προφυλακίστηκε με σύμφωνη γνώμη ανακριτή και εισαγγελέα».

«Το ξέρω». Δεν το ήξερα, αλλά δικαιώνεται ο Γκίκας.

«Λυπάμαι τον εισαγγελέα που θα αναλάβει την

υπόθεση στο δικαστήριο. Με τα στοιχεία που διαθέτει, ο Λεωνίδης θα τον κάνει ρόμπτα».

«Θέλω μια χάρη από σένα» του λέω, όχι μόνο για ν’ αλλάξω θέμα.

«Τι χάρη;»

«Να μου κανονίσεις μια συνάντηση με ένα φίλο σου, οικονομικό συντάκτη».

«Γιατί;»

«Γιατί αυτός ξέρει τις τράπεζες καλύτερα από μένα και μπορεί να μου ανοίξει λίγο τα μάτια».

Είμαι προετοιμασμένος για την κλασική ερώτηση του Σωτηρόπουλου: «Κι εγώ τι θα κερδίσω από τη μεσολάβηση;»

«Την εκτίμησή μου».

Βάζει τα γέλια. «Αυτό μου το αποκαλύπτεις για πρώτη φορά και πρέπει να ομολογήσω ότι είναι ένα πρώτης τάξεως επίδομα, σήμερα μάλιστα που πέφτει τσεκούρι στα επιδόματα. Πριν πάμε όμως στο επίδομα, θέλω να μου πεις για το μισθό μου, γιατί κι αυτούς τους τσεκουρώνουν».

«Θα παίρνεις πρώτος τις πληροφορίες από τις ανώνυμες πηγές της αστυνομίας».

«Δώσ’ μου ένα λεπτό». Βγάζει το κινητό του και αρχίζει να μιλάει με κάποιον ψιθυριστά. Σε ένα λεπτό με ρωτάει. «Μπορείς να είσαι σήμερα στις πέντε, στην Μπρασερί της Βαλαωρίτου;»

«Μπορώ».

«Ωραία, θα τα πούμε εκεί».

Η κουβέντα τελειώνει, ο Σωτηρόπουλος αποχωρεί, και είμαστε και οι δυο ευχαριστημένοι.